

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1CdoPr/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	7221205702
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:7221205702.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne K. C. F., narodenej XX. O. XXXX, C. XXXX, zastúpenej ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU JUDr. Simona MARCINOVÁ, s. r .o., Michalovce, Nám. slobody 13, proti žalovanému Gymnázium, Ľ. Štúra 26, Michalovce, Michalovce, Ľ. Štúra 26, IČO: 17 151 341, zastúpenému advokátkou Mgr. Kamilou Paľovčíkovou, Michalovce, Námestie osloboditeľov 77, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-44Cpr/6/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. mája 2023 sp. zn. 2CoPr/10/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2022 č. k. 44Cpr/6/2021 určil, že skončenie pracovného pomeru so žalobkyňou výpoveďou, vykonané úkonom žalovaného označeným ako Výpoveď zo strany zamestnávateľa podľa ust. § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov zo dňa 9. júna 2021 pod značkou žalovaného GYMMI/596/2021, je neplatné (výrok I.) a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu z 2. augusta 2021 domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa Zákonníka práce a na základe vykonaného dokazovania (listinnými dôkazmi, o.i. výpoveďou označenou žalovaným č. GYMMI/595/2021 zo dňa 8. júna 2021, výpoveďou označenou žalovaným č. GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021 a výsluchom sporových strán) dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne. Súd sa zaoberal námietkou aktívnej legitímácie žalobkyne, keď žalovaný tvrdil, že žaloba je podaná predčasne. Konštatoval, že výpovedná doba (trojmesačná) začala plynúť dňa 1. júla 2021, a uplynula dňa 30. septembra 2021, kedy sa mal pracovný pomer skončiť. Dvojmesačná prekuzívna lehota na podanie žaloby (§ 77 Zákonníka práce) začala plynúť dňa 1. októbra 2021. Túto námietku súd vyhodnotil ako

nedôvodnú, nakoľko zákon nerieši prípad predčasného podania žaloby, naopak, stanovuje dvojmesačnú prekluzívnu dobu na podanie žaloby, uplynutím ktorej právo zaniká. Súd mal ďalej preukázané, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená pracovná zmluva, na základe ktorej žalobkyňa vykonávala prácu učiteľa s dohodnutým druhom výkonu práce: Výchovno-vzdelávacia činnosť zameraná na rozširovanie a prehľbovanie vedomostí, zručností a návykov detí s využitím špecifických diagnostických, výchovných a vzdelávacích metód, ktorú vykonáva učiteľ strednej školy. Žalobkyňa učila kombináciu predmetov Občianska náuka a Geografia. Rozhodnutím zamestnávateľa došlo k zrušeniu štyroch pracovných miest, okrem iných aj pracovné miesto žalobkyne, nakoľko došlo k zníženiu počtu pracovných miest pre školský rok 2021/2022 oproti školskému roku 2020/2021 z počtu 38 na počet 34 a tým sa stala nadbytočnou. Uvedené nastalo z dôvodu znižovania počtu tried oproti školskému roku 2020/2021 z počtu 18 na počet 16 s účinnosťou od 1. septembra 2021. Žalobkyňa bola predsedníčkou odborovej organizácie pri Gymnáziu a súhlas odborovej organizácie, o ktorý požiadal zamestnávateľ v súvislosti s výpoveďou žalobkyne, mu nebol daný. Aj napriek nesúhlasu dal zamestnávateľ žalobkyni výpoveď, ktorá jej bola doručená poštou dňa 14. júna 2021 označená č. GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021 s tým, že zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca zamestnávať na inom pracovnom mieste v mieste dohodnutom v pracovnej zmluve ako miesto výkonu práce na ustanovený týždenný pracovný čas inou vhodnou prácou, a to ani na kratší pracovný čas a ani iným výkonom druhu práce, a z tohto dôvodu jej nebude takáto ponuka (ponuková povinnosť) daná. Pri svojom rozhodovaní (s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“, sp. zn. 6Cdo/273/2013) vychádzal z toho, že ak chce byť zamestnávateľ v takomto spore úspešný, musí tvrdiť a uniesť dôkazné bremeno preukázaním konkrétnej hmotnoprávnej skutočností, pre ktoré od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Žalovaný v rámci svojej obrany uviedol, že doručoval žalobkyni dve výpovede a žalobkyňa trvala na ďalšom zamestnávaní len vo vzťahu k výpovedi označenej č. GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021, pričom žaloba vo vzťahu k tejto výpovedi podaná nebola. Súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko nejde o dve výpovede, pretože majú totožný obsah a zamestnávateľ pristúpil k doručovaniu výpovede poštou len z dôvodu, že nemal vykázané doručenie výpovede na pracovisku dňa 8. júna 2021, ani nemal podpísané zo strany žalobkyne odmietnutie prevzatia výpovede. Podstatné podľa súdu je to, že odborová organizácia neudelila zamestnávateľovi súhlas s výpoveďou zo strany zamestnávateľa. Súd nevykonával dokazovanie navrhovanými svedkami (ktorí mali byť prítomní pri odmietnutí prevzatia výpovede doručovanej žalobkyni na pracovisku), nakoľko začiatok plynutia výpovednej doby, t. j. 1. júla 2021 by uvedené nezmenilo a žalobkyňa sa prvýkrát dozvedela o obsahu výpovede č. GYMMI/595/2021 zo dňa 8. júna 2021, až v rámci doručenia jej dupliky č. GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021. Pokiaľ žalovaný poukázal v súvislosti s tvrdenými dvomi výpoveďami na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/286/2018, podľa súdu predmetné rozhodnutie na danú vec nemožno aplikovať; pracovný pomer podľa neho skončil okamžite, iným spôsobom a to ku dňu doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru, pričom zamestnanec ani nebol členom zástupcov zamestnancov. Zopakoval, že išlo o tú istú výpoveď s totožným skutkom a rozdiel spočíval len v čísle (kvôli zápisu do registratúrneho poriadku školy, ide o formálne označenie), nemohli tak samostatne nezávisle od seba založiť rozdielne právne účinky. Z vyššie uvádzaných dôvodov nebola žalovaným preto splnená výnimka uvedená v § 240 ods. 9 Zákonníka práce pre platnosť výpovede a žalobe vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 18. mája 2023 sp. zn. 2CoPr/10/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, reagujúc na odvolacie námietky doplnil, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v odseku 41. nie je arbitrárne a zodpovedá skutkovým okolnostiam posudzovanej veci. „Nebolo sporné, že žalovaný pokiaľ ide o písomné vyhotovenie výpovede ako jednostranného právneho úkonu, vyhotovil písomnosť - výpoveď zo dňa 8.6.2021, č. GYMMI/595/2021 a túto tvrdil, že doručoval žalobkyni osobne na pracovisku dňa 8.6.2021, pričom po oboznámení žalobkyne s obsahom výpovede v prítomnosti dvoch svedkov ju žalobkyňa odmietla prevziať, a teda nastali účinky doručenia/fikcia doručenia uvedeného dňa 8.6.2021. Tvrdenie žalovaného o tom, že došlo k osobnému

doručovaníu a nastali pri tomto osobnom doručovaní účinky doručenia výpovede v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce odmietnutím prevzatia výpovede žalobkyňou, nebolo v konaní preukázané. Súd odmietol návrhy na vykonanie dokazovania v tomto smere, pretože mal vykonávanie takého dokazovania za neefektívne vzhľadom na ďalšie zistené skutkové okolnosti. Súd zistil, že žalovaný po tom (čo mal osobne doručovať výpoveď žalobkyni na pracovisku) následne v písomnom vyhotovení výpovede datovanom zo dňa 8.6.2021 a označenom č. GYMMI/595/2021 zmenil dátum vyhotovenia písomnosti na deň 9.6.2021 a označenie písomnosti na č. GYMMI/596/2021 a takéto vyhotovenie výpovede (z 9.6.2021, č. GYMMI/596/2021) doručoval žalobkyni poštou, ktorá žalobkyňa výpoveď prevzala 14.6.2021 a uplatnila dňa 2.8.2021 jej neplatnosť na súde. Žalovaný v konaní potom argumentoval, že išlo o dve rôzne výpovede („separátne úkony“), pričom žalobkyňa na súde napadla platnosť len jednej z nich (č. GYMMI/596/2021 z 9.6.2021) a keďže platnosť druhej z nich (č. GYMMI/595/2021 z 8.6.2021) nenapadla, uplynutím výpovednej doby jej pracovný pomer u žalovaného skončil.“ Názor súdu prvej inštancie, že sa nejedná o dve výpovede, považoval odvolací súd za správny a logický, keďže obsah oboch písomných vyhotovení výpovedí je identický (rovnaký, zhodný). Podľa odvolacieho súdu nebol dôvod, aby súd vykonával dokazovanie ohľadom doručenia obsahom a dôvodmi identickej výpovede, len označenej iným dátumom a číslom (z 8. júna 2021, č. GYMMI/595/2021), keďže výpoveď ako taká bola žalovanej preukázateľným spôsobom doručená a aj v prípade doručenia fikciou výpovedná doba začala plynúť v rovnaký deň, t. j. 1. júla 2021. Ako arbitrárne nevyhodnotil odvolací súd ani žalovaným namietané za platné/riadne doručenie výpovede žalobkyni fikciou dňa 8. júna 2021, kedy žalobkyňa odmietla prevziať výpoveď, ktorá jej bola doručovaná osobne na pracovisku a odmietol vykonať v tomto smere dokazovanie navrhnuté žalovaným. V tejto súvislosti uviedol, že „platnosť tohto doručenia, resp. to, že nastala fikcia spochybnil sám žalovaný, ktorý následne rovnakú/tú istú výpoveď, len datovanú 9.6.2021 a označenú č. GYMMI/596/2021 doručoval žalobkyni poštou. Ak by bol presvedčený o doručení výpovede fikciou dňa 8.6.2021, nemal dôvod doručovať tú istú výpoveď, avšak s iným dátumom a s iným číslom (9.6.2021, č. GYMMI/595/2021) žalobkyni poštou.“ Pokiaľ žalovaný tvrdil, že išlo o dve rôzne výpovede, pričom žalobkyňa uplatnila neplatnosť len druhej z nich na súde, pričom Zákonník práce nevyklučuje skončenie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi (uskutočnenými súčasne alebo postupne) a preto došlo k uplynutiu 3-mesačnej výpovednej doby a ku skončeniu pracovného pomeru žalobkyne u žalovaného, uvedené podľa súdu „nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania. Nešlo o dve rôzne výpovede, nakoľko majú totožný obsah“ Odvolací súd považoval takéto námietky za irelevantné z dôvodu, že výpovede sú zhodné. Pokiaľ žalovaný namietol, že súd pochybil aj tým, že nevzal do úvahy existujúcu rozhodovaciu prax súdov v obdobných veciach, odvolací súd poukázal na odôvodnenie rozhodnutia prvej inštancie v odseku 43., kde dostatočne uviedol, že nešlo o obdobnú vec a riešila sa tam odlišná právna otázka. Odvolací súd rovnako nie je presvedčený o obdobnosti posudzovaných právnych vecí, kde sa riešila otázka fikcie doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako i otázku, keď po osobnom doručení rozhodnutia o okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnávateľ doručoval to isté rozhodnutie zamestnancovi poštou, avšak skutkové okolnosti, za ktorých sa tak stalo, nemožno mať za ani totožné, ani obdobné s tunajšou vecou. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), nakoľko v konaní pred súdmi došlo k vade podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti dovolateľ poukázal na arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý v dôsledku nesprávneho právneho názoru, zvolil nesprávny procesný postup, keď odmietol vykonať výsluch navrhovaného svedka. Napriek uvedenému konštatoval: „Tvrdenie žalovaného o tom, že došlo k osobnému doručovaníu a nastali pri tomto osobnom doručovaní účinky doručenia výpovede v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce odmietnutím prevzatia výpovede žalobkyňou, nebolo v konaní preukázané.“ Tiež, „Súd odmietol návrhy na vykonanie dokazovania v tomto smere, pretože mal vykonávanie takého dokazovania za neefektívne.“ Podľa dovolateľa existujú aj dovolacie dôvody vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Uviedol, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe súdov svojvoľným právnym výkladom skutkových okolností. V tejto súvislosti uvádza, že podľa § 38 ods. 4 Zákonníka práce účinky doručenia výpovede nastanú okamihom, keď zamestnanec prijatie písomnosti odmietne. Voči prvej výpovedi doručovanej na pracovisku žalobkyňa však neplatnosť nenamietala, ani ju neuplatnila na súde. V tejto súvislosti poukázal

na rozsudok najvyššieho súdu R 40/1969, sp. zn. Cdo 36/2000, podľa ktorého ak sa nepodala včas žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením, skončil sa pracovný pomer podľa jednostranného zrušovacieho prejavu. Platnosť skončenia pracovného pomeru nemôže potom preskúmať súd. Podľa rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 21Cdo/2647/2000, Zákonník práce ani iné právne predpisy nevylučujú (nezakazujú) skončenie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi (uskutočnenými súčasne alebo postupne), jednotlivé právne úkony sa potom posudzujú samostatne a samostatne tiež nastávajú ich právne účinky. Ak skončí pracovný pomer na základe skoršieho právneho úkonu, má to za následok, že neskorší právny úkon k skončeniu pracovného pomeru sa neuplatní (aj keby bol inak platný). V súvislosti s prekluzívnou lehotou na podanie takejto žaloby, dovolateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdon/475/96. Ďalej poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/286/2018, sp. zn. 4Cdo/182/2022. V súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 6CoPr/1/2022 poukázal na: „33. Pokiaľ žalobca odmietol prevziať okamžité skončenie pracovného pomeru, nemohlo dôjsť k jej odovzdaniu do rúk žalobcu (toto žalobca odmietol) a bez právneho významu je potom polemika v odvolaní, že nebol vyzvaný na podpísanie prevzatia listiny. 34. Na takto zistený skutkový stav súd správne aplikoval ust. § 38 ods. 1 a ods. 4 Zákonníka práce, v zmysle ktorého účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec prijatie písomností odmietne. Účinky doručenia sa viažu na odmietnutie prevzatia listiny, či iné zmarenie jej doručenia a nie na „hodenie písomnosti niekde do dvora“, ako to prezentuje žalobca v odvolaní. V praxi súdov je pritom dlhodobo akceptovaný ako právne relevantný postup, keď zamestnávateľ prečíta (oboznami) obsah listiny, ktorú zamestnanec odmieta prevziať, ako to bolo aj v prejednávacom spore.”

4. K dovolaniu sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá ho žiadala zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Zo všetkých dovolacích námietok žalovaného podľa obsahu (§ 124 CSP) vyplýva, že namieta arbitrárnosť v odôvodnení odvolacieho súdu, ktorý v súvislosti so svojim právnym záverom nevykonával dokazovanie navrhnutými svedkami a nesprávne právne posúdenie veci.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať

sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10.2. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia tiež nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

11. Dovolať namietal, že súdy svojím nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď súd nevykonal dôkaz - výsluch svedkov, ktorí mali preukázať doručenie výpovede zamestnávateľom žalobkyni na pracovisku z 8. júna 2021, č. GYMMI/595/2021. V tejto súvislosti namietal, že už touto výpoveďou nastali účinky doručenia prvej výpovede a žalobkyňa si vo vzťahu k nej neuplatnila jej neplatnosť na súde, preto je jej žaloba nedôvodná. Odôvodnenie odvolacieho súdu, že nebolo preukázané doručovanie na pracovisku a že pri takomto doručení nastali účinky doručenia a následne, že dokazovanie v tomto smere považoval za neefektívne, má podľa jeho názoru znaky arbitrárnosti.

11.1. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľa uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011).

11.2. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, resp. nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012).

11.3. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

12. Dovolací súd v rozhodovanom spore nezistil, že by postupom súdov oboch nižších inštancií došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces rôznymi deficitmi v dokazovaní, právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistili skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodli tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné, alebo prijaté v zrejmom omyle (IV. ÚS 252/04). Dovolací súd nezistil ani to, že zistenie skutkového stavu by bolo prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť (porovnaj I. ÚS 6/2018), a ani, že prijaté právne závery by boli v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. že by z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývali (porovnaj I. ÚS 243/07).

13. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje so spôsobom vykonania a vyhodnotenia dôkazov a skutkových okolností, nemôže bez ďalšieho viesť k záveru, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

14. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

14.1. Pokiaľ teda dovolateľ namietal vadu zmätočnosti súvisiacu s nedostatočným odôvodnením odvolacieho súdu, v prejednávacom prípade k nej nedošlo. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

14.2. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva dostatočnú odpoveď, prečo súd odmietol návrhy žalovaného na vykonanie dokazovania svedkami ako neefektívne. Súd prvej inštancie (z ktorého rozhodnutím sa odvolací súd stotožnil) v tejto súvislosti uviedol, že nejde o dve výpovede, nakoľko majú totožný obsah, nemohli samostatne od seba založiť rozdielne právne účinky a zamestnávateľ pristúpil k doručovaniu výpovede označenej č.

GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021 poštou len z dôvodu, že nemal vykázané doručenie výpovede na pracovisku dňa 8. júna 2021 č. GYMMI/595/2021 (nemal podpísané zo strany žalobkyne odmietnutie jej prevzatia). Z uvedeného dôvodu nevykonával dokazovanie navrhovanými svedkami, nakoľko na uvedenom nič nemení začiatok plynutia výpovednej doby, t. j. 1. júla 2021 a žalobkyňa sa prvýkrát dozvedela o obsahu výpovede č. GYMMI/595/2021 zo dňa 8. júna 2021, až v rámci doručenia jej dupliky č. GYMMI/596/2021 zo dňa 9. júna 2021. Odvolací súd v tejto súvislosti uviedol, že nebolo sporné, že žalovaný vyhotovil aj výpoveď zo dňa 8. júna 2021, č. GYMMI/595/2021 a tvrdil, že ju doručoval žalobkyni osobne na pracovisku dňa 8. júna 2021, pričom žalobkyňa ju v prítomnosti dvoch svedkov odmietla prevziať, a že teda osobné doručenie a účinky doručenia tejto výpovede neboli preukázané. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že išlo o dve rôzne výpovede a žalobkyňa napadla na súde platnosť len druhej výpovede doručenej poštou č. GYMMI/596/2021 z 9. júna 2021, odvolací súd považoval za správny a logický záver súdu prvej inštancie, že sa nejedná o dve výpovede, nakoľko ich obsah je zhodný a v oboch prípadoch začala plynúť výpovedná doba v rovnaký deň. Dodal, že to, či nastala fikcia pri obdobnom doručovaní výpovede spochybnil sám žalovaný, ktorý následne rovnakú/tú istú výpoveď, len datovanú 9. júna 2021 a označenú č. GYMMI/596/2021 doručoval žalobkyni poštou, ktorý ak by bol presvedčený o doručení výpovede fikciou dňa 8. júna 2021, nemal dôvod doručovať tú istú výpoveď aj poštou. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že išlo o dve samostatné výpovede a Zákonník práce nevyklučuje skončiť pracovný pomer postupne, uvedené z dokazovania podľa odvolacieho súdu nevyplývalo, nakoľko majú totožný obsah. Odvolací súd teda zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP v spojení s § 220 ods. 2 CSP. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

15.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd preto pripomína, že iba súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, pričom svoje rozhodnutie musí odôvodniť.

15.2. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

16. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že sudy nižších inštancií správne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, preto žalovaný neopodstatnene namieta, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté zmatečnosťou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP.

17. Následne dovolací súd pristúpil k preskúvaniu prípustnosti dovolania, ktoré dovolateľ vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP.

18. Žalovaný v tejto súvislosti tvrdil, že odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe súdov svojvoľným právnym výkladom skutkových okolností. Namietať rozpor s ust. § 38 ods. 1 a 4 Zákonníka práce, keď súd podľa jeho názoru nerešpektoval platnosť a účinnosť v poradí prvej výpovede, doručovanej žalobkyni na pracovisku. V tejto súvislosti uvádza, že nebolo rozhodujúce to, či pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovaným skončil 30. septembra 2021, ale to, že žalobkyňa nepodala v prekluzívnej lehote žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe výpovede doručovanej na pracovisku z 8. júna 2021, č. GYMMI/595/2021, v dôsledku čoho sa hľadá na skončenie pracovného pomeru ako na platné.

19. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ustanovenie § 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ustanovenie § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod (sp. zn. 1Cdo/17/2019, sp. zn. 2Cdo/225/2018, sp. zn. 3Cdo/142/2018, sp. zn. 4Cdo/10/2018, sp. zn. 5Cdo/9/2019, sp. zn. 7Cdo/1/2018, sp. zn. 8Cdo/94/2018). V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

19.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

19.3. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

19.4. V prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 písm. a) CSP) alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písm. b) až c) § 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

19.5. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou, ako aj o otázku procesnoprávnou (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku; zákonodarcu túto povinnosť ukladá dovolateľovi. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritornému prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd

(§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

20. V dovolaní v súvislosti s právnym posúdením a dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP žalovaný namietal, že sa odvolací súd odklonil pri svojom právnom závere od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, na jej rozdielnosť však nepoukazuje.

20.1. Z uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že prijal právny záver, že žalovaný neunesol v konaní dôkazné bremeno, keď nepreukázal a netvrdil skutočnosť, že nebolo možné spravodlivo od neho požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, pokiaľ dal zamestnankyni, ktorá bola predsedníčkou odborového orgánu výpoveď, napriek nesúhlasu zástupcov zamestnancov. K námietke žalovaného, že došlo k osobnému doručeniu prvej výpovede na pracovisku a nastali účinky doručenia výpovede v zmysle § 38 ods. 4 Zákonníka práce odmietnutím prevzatia výpovede žalobkyňou, nemal uvedený súd za preukázané, dokazovanie v tomto smere považoval za neefektívne vzhľadom k ďalším skutkovým okolnostiam. Uviedol, že žalobkyňa bola preukázateľným spôsobom doručená výpoveď z pracovného pomeru z 9. júna 2021 č. GYMMI/596/2021 poštou, a preto sa na súde domáhala určenia neplatnosti výpovede takto označenej. Vzhľadom na to nebol dôvod, aby súd vykonával dokazovanie ohľadom doručenia obsahom a dôvodmi identickej výpovede, len označenej formálne iným dátumom a číslom (z 8. júna 2021, GYMMI/595/2021), ktorú mal žalovaný podľa jeho tvrdenia doručovať na pracovisku, čo žalobkyňa odmietla bez podpisu. Samotný žalovaný spochybnil platnosť takéhoto doručenia výpovede, keď rovnakú výpoveď doručoval následne poštou. Vzhľadom na ich totožnosť nešlo o dve výpovede. Súčasne dodal, že platí, že to, či by táto výpoveď bola doručená už fikciou na pracovisku z 8. júna 2021, alebo tak, ako vzal za preukázané súd - prevzatím výpovede (z 9. júna 2021) žalobkyňou doručenej poštou z 14. júna 2021, výpovedná doba začala plynúť v rovnaký deň, t. j. 1. júla 2021. Z uvedeného je zrejmé, že súd mal za to, že v konaní bolo preukázané doručovanie dvoch výpovedí (len formálne inak označených), ktoré ale majú totožný obsah, sú identické a preto nemôžu samostatne založiť právny účinok a žalobkyňa správne žalovala neplatnosť výpovede doručenej poštou (o ktorej obsahu sa tak dozvedela) a z dôvodu totožnosti výpovede nebolo podstatné, či bola výpoveď doručená aj fikciou, nakoľko u oboch začala plynúť výpovedná lehota v rovnaký deň.

20.2. Z dovolania je zrejmé, že i keď dovolateľ uviedol v dovolaní veľký počet rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nevymedzil zrozumiteľným spôsobom právnu otázku, ktorá bola v konaní riešená a od riešenia ktorej by sa odvolací súd prípadne pri svojom rozhodnutí odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá by bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, len nesúhlasí so zisteným skutkovým stavom a hodnotením dokazovania. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, vyplývajúcich zo zisteného skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Žalovaný neuviedol žiadnu právnu otázku, len sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu a taktiež neoznačil ani jedno relevantné rozhodnutie v kontexte riešeného sporu dovolacieho súdu, ktoré by v zmysle právnych záverov najvyššieho súdu vyjadrených v judikáte R 71/2018 bolo možné zaradiť do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Uvedené tak obsahovo a významovo nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 432 ods. 2 CSP. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu ohľadom právnych účinkov výpovedí jednotlivito, keď súd mal preukázané, že išlo o totožnú výpoveď s jedným právnym účinkom, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP. Dovolateľ v tomto smere neoznačil zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, nejde v nich o totožnú situáciu a preto dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach. Uvedenie veľkého množstva rozhodnutí najvyšších súdnych autorít, bez uvedenia relevantného vzťahu k prejednávanej veci a dôvodom uvedeným v dovolaní napadnutom rozsudku odvolacieho súdu, samo osebe nie je spôsobilé k založeniu prípustnosti dovolania ako nevyhnutnej podmienky na vecné prejednanie dovolania. Ak by dovolací súd pristúpil k vecnému prejednaniu nevymedzenej právnej otázky (od ktorej sa mal odkloniť odvolací súd, resp. ktorá bola dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne), jeho rozhodnutie by mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému

dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03). Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že ani z jedného zo žalovaným uvádzaných rozhodnutí najvyššieho súdu (viď odstavce 3. rozhodnutia) nevyplýva, že by súd posudzoval právne účinky rovnakej, identickej výpovede (len s iným označením, resp. dátumom), doručovanej v prvom prípade na pracovisku fikciou a v druhom prípade riadne poštou.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 písm. a) a písm. c) CSP) dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

22. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.